

1

СИНЯТА ВРАТА

Когато бях на седем години, открих една врата. Предполагам, че би следвало да изпиша думата с главна буква, за да разбереш, че нямам предвид някаква градинска или обикновена врата, която води към кухня с бели плочки или килер в спалнята.

Когато бях на седем години, открих една Врата. Сега вече тази дума гордо изпъква върху страницата, извивките на буквата „В“ водят към белотата на нищото, подобно на черна арка. Когато видиш думата, си представям лекото настръхване от нещо познато, което кара косъмчетата на тила ти да се изправят. Не знаеш нищо за мен. Не ме виждаш, докато седя на жълтеникавото дървено бюро, а сладко-соленият бриз преминава през тези страници, подобно на читател търсец разделителя си. Не виждаш белезите, пръснати по цялата ми кожа. Дори не знаеш името ми (казвам се Дженюъри Скелър. Сега знаеш поне нещичко за мен, което обезсмисля казаното дотук).

Наясно си и какво означава да видиш думата Врата. Може дори да си виждал някоя от тях, полуоткрехнатата и изгнила в някоя стара църква, или пък полирана и смазана в тухлена стена. Може би, ако си от онези чудновати личности, които винаги се забързват към неочаквани места, си прекрачвал прага на някоя от тях, озовавайки се на едно действително необикновено място.

А може и никога да не си зървал Врата през живота си. Те вече не са толкова много.

Но все пак, знаеш за съществуването на Вратите, нали? Има

десетки хиляди истории за десетки хиляди Врати, които познаваме също толкова добре, колкото собствените си имена. Водят към Земята на феите, към Валхала, Атлантида, Лемурия, Ада и Рая, към всякакви посоки, недостъпни за компасите, към другаде.

Баща ми, който е истински учен, а не просто млада девойка с писалка в ръка, която има много за казване, се изрази по следния начин: „Ако се отнесем към историите като към археологически обекти и започнем внимателно да изучаваме техните слоеве, ще открием, че на определено ниво винаги се намира портал. Пределна точка между тук и там, нас и тях, обикновеното и магическото. В моментите, когато тези врати се отворят, когато нещата започнат да се носят между световете, се случват историите.“

Той никога не е изписвал думата „врата“ с главна буква. Но вероятно учените не придават значение на думите само заради техните очертания по страниците.

Беше лятото на 1901 година, макар че тогава подредбата на четири цифри една след друга не означаваше много за мен. Сега обаче отбелязва една година, изпълнена с арогантност и самонадеяност, с напразните, но блестящи обещания за новото столетие. Тя сложи край на цялата бъркотия и врява от 19-ти век. На всички войни, революции и несигурности, на всички неприятности, свързани с разрастването на империите, докато навсякъде останаха само мир и просперитет. Господин Джей Пи Морган наскоро бе станал най-богатият човек в историята на света. Времето на кралица Виктория най-последно беше изтекло и тя завеща огромната си империя на своя величествен син. Въстанието на боксерите в Китай най-последно беше овладяно, а Куба вече се намираще под цивилизованото крило на Щатите. Разумът и рационалността царуваха навсякъде и нямаше място за магия или мистерии.

Оказа се, че няма място и за малки момиченца, които скитат отвъд очертаванията на картите и разказват за откачените, невъзможни неща, които са намерили там.

Открих я в дрипавия западен край на Кентъки, точно където щатът се докосва до водата на Мисисипи. Не беше от онези места, където човек би очаквал да попадне на мистерия, или въобще на нещо интригуващо. Беше вяло и мърляво, досущ като хората, които го населяваха. Слънцето там грееше два пъти по-силно и три пъти по-ярко в сравнение с останалата част от страната, дори в самия край на август. Влагата лепнеше и се усещаше навсякъде, подобно на сапунена пяна, останала по кожата, когато последен се доредиш до банята.

Вратите, подобно на убийствата в наивните мистерии, често се оказват, където най-малко ги очакваме.

Бях попаднала в Кентъки, защото господин Лок ме взе със себе си по време на едно от своите бизнес пътувания. Той каза, че било „истинско удоволствие“ и „шанс да видя как се случват нещата“, но всъщност причината беше, че бавачката ми бе стигнала до ръба на истерията и поне четири пъти за последния месец беше заплашила да напусне. Тогава бях трудно дете.

А може би господин Лок просто се опитваше да ме развесели. Миналата седмица беше пристигнала картичка от баща ми. На нея имаше картинка на тъмнокожо момиче, носещо островърха, златиста шапка, а на лицето си имаше възмутено изражение. Около нея се виждаше напечатан надпис с думите „Автентична бирманска носия“. На гърба на картичката бяха изписани три реда с кафяво мастило, които гласяха:

„Удължавам престоя си, ще се върна през октомври. Мисля си за теб. Дж. С.“

Господин Лок прочете думите над рамото ми и ме потупа непохватно по ръката, опитвайки се да повдигне духа ми.

Седмица по-късно лежах в един от спалните вагони „Пулман“, настанена удобно сред дървените и кадифени повърхности, докато четях „Момчетата Роувър в джунглата“, а господин Лок се запознаваше с бизнес раздела на вестник „Таймс“. А господин Стърлинг се вираше някъде в пространството, с професионалния, празен поглед на слуга.

Но все пак ще ви опиша образа на господин Лок подобаващо.

Изобщо не би му харесало да бъде въведен в историята толкова небрежно. Позволете ми да ви представя господин Уилям Корнелиус Лок, самороден полумилиардер, директор на „У. К. Лок и СИЕ“ собственик на не по-малко от три имения по Източното крайбрежие, защитник на добродетелите Ред и Благоприличие (това са думи, които той със сигурност би предпочел да види изписани с главни букви – вижте например това Р, прилича на жена, поставила ръка на бедрото си), и председател на Археологическото дружество на Нова Англия. Нещо като светски клуб за богати, влиятелни мъже, които бяха и любители колекционери. Използвам „любители“, тъй като беше модерно заможните мъже да се отнасят към страстите си по пре небрежителен начин, с леко потрепване на пръстите, сякаш да си признаят, че се занимават с нещо различно от печеленето на пари можеше да опетни репутацията им.

Всъщност, понякога подозирах, че всички средства, които Лок изкарваше, бяха предназначени да служат на колекционерското му хоби. Домът му във Върмонт, където живееше, за разлика от другите му два, запазили девствения си вид, имота, които главно служеха, за да впечатлява света със своята значимост, беше един огромен, частен „Смитсонов“. Напълнен бе с предмети до такава степен, че изглеждаше като изграден от артефакти, вместо от хоросан и камъни. Не беше много организирано: варовикови фигури на жени с широки бедра, дяляха пространството с индонезийски паравани, резбовани във формата на дантела. Обсидианови върхове на стрели бяха поставени зад стъклена преграда, заедно с препарирана ръка на войн от периода Едо (ненавиждах тази ръка, но не можех да спра да я гледам, докато се чудех как е изглеждала в живо и мускулесто състояние, как притежателят ѝ би се чувствал, докато някакво малко момиченце в САЩ разглежда изсъхналата плът, без дори да знае името му).

Баща ми беше един от полевите агенти на господин Лок. Когато го е наел, аз съм била едно малко пеленаче, увито в старо пътно сако.

„Майка ти тъкмо бе починала, знаеи, много трагичен случай”, обичаше да ми повтаря господин Лок, „а баща ти със своя особен цвят на лицето, приличащ на плашило с изрисувани татуировки по ръцете, стоеше по средата на нищото с бебе в ръце. Тогава си казах: Корнелиус, този човек се нуждае от малко щедрост!”

Баща ми бил нает още преди залез-слънце. Сега той се шляе нагоре-надолу по света, събирайки предмети “с особено уникална стойност” и ги изпраща на господин Лок по пощата, който от своя страна да ги постави зад стъклени прегради с месингови табелки, и да ми се кара, когато си играя около тях, или открадна няколко монети на ацтеките, за да пресъздам сцени от „Островът на съкровищата“. По време на тези игри обикновено седях в сивата си стая в Лок Хаус и тормозех наетите от него бавачки, които трябваше да ме възпитават, докато чаках татко да се завърне у дома.

До седемгодишна възраст бях прекарала доста повече време с господин Лок, отколкото със собствения си баща, затова го обичах, доколкото изобщо беше възможно да обичаш човек, който се чувства комфортно в костюм от три части.

В избора на хотел, господин Лок подходи така, както при избора на костюм – беше наел стаи за нас в най-доброто, което мястото можеше да предложи. В Кентъки това се оказа просторен хотел на сред боровата гора, разположен около река Мисисипи, построен очевидно от някого, който е искал да отвори луксозен хотел, но никога не бе виждал такъв през живота си. Тапетите бяха на райета в бонбонен цвят, а полилеите – електрически, но от дъските на пода се носеше кисела миризма на сом.

Господин Лок мина покрай управителя, помахвайки с небрежен жест.

– Наглеждай момичето, моето момче – след което се запъти към лобито. Господин Стърлинг се влачеше по петите му като куче в човешки облик.

Лок поздравя човек с вратовръзка, който чакаше на един от пъстрите дивани с флорални мотиви.

– Губернатор Докъри, за мен е удоволствие! Отделих специално внимание на последното писмо, което ми изпратихте, уверявам Ви. Как върви колекцията Ви от черепи?

Аха. Значи затова бяхме дошли. Лок имаше среща с един от приятелите си от Археологическото общество, за вечер, посветена на пиене, пушене на пури и хвалби. Всяко лято провежда годишната си среща в Лок Хаус, организирайки луксозно парти, последвано от превзето събитие, достъпно само за членовете на обществото. На мен и баща ми не ни беше позволено да присъстваме. Но някои истински ентузиастични не успяваха да изчакат да мине пълна година и търсеха взаимно компанията си при всяка възможност.

Управителят ми се усмихна насила и паникьосано, точно като възрастен, който не е свикнал да общува с деца. На свой ред му отвърнах с усмивка през зъби.

– Излизам – заявих му уверено.

Той допълнително се насили да се усмихне и започна да мига несигурно. Хората обикновено не са сигурни как да се отнасят с мен. Кожата ми е медночервена, като покрита с кедрови стърготини, но очите ми са кръгли и светли, а дрехите ми – скъпи. Дали бях разглезен домашен любимец, или прислужница? Трябва ли горкият управител да ми сервира чай, или да ме изгони в кухнята при слугите? Бях това, което господин Лок наричаше „нещо по средата“.

Съборих ваза с изкуствени цветя, възкликвайки престорено „О, съжалявам“, след което се измъкнах, докато управителят къленеше и почистваше бъркотията със сакото си. Озовах се на открито, заставайки пред външната страна на вратата (забележете как тази дума се вмъква дори в най-обикновените истории. Понякога имам чувството, че има врати дебнещи в структурата на всяко изречение, където точките са обков, а глаголите – панти).

Улиците изглеждаха като препечени от слънцето ивици, кръстосвайки се една друга, преди да завършат в калната река. Местните обаче явно имаха навика да се разхождат по дължината им, сякаш бяха съвсем нормални градски улици. Зяпахме ме и мърмореха, докато се разминавах с тях.

Бездействащ работник на доковете, сръчка спътника си и ме посочи.

– Обзалагам се, че малката е от племето чикасо.

Другарят му поклати глава и възрази, вероятно уповавайки се на личния си опит с индиански момичета.

– От западните племена, може би. Или е мелез.

Продължих да вървя. Хората винаги се опитваха да познаят, слагаха ме в една или друга категория, но господин Лок ме уверяваше, че всички грешат. Наричаше ме “съвсем уникален екземпляр”. Веднъж, след коментар от една от прислужниците, го попитах дали съм цветнокожа и той изпръхтя.

– С особен цвят на кожата, може би, но не бих казал цветнокожа.

Не бях наясно какво точно определяше дали си цветнокож или не, но начинът, по който той ми беше отговорил, ме накара да се зарадвам, че не бях такава.

Спекулациите бяха още по-засилени, когато баща ми беше около мен. Неговата кожа е по-тъмна от моята, оцветена в лъскав червено-черен цвят. Очите му са толкова тъмни, че дори бялата им част има кафяв оттенък. Като добавим и татуировките – спирали от мастило, виещи се около двете му китки – захабеният костюм, очилата и объркания му акцент. Хората просто нямаше как да не се взират.

Искаше ми се и сега да е до мен.

Толкова бях унесена в хода си, стараейки се да не отвърщам на всички втренчени погледи от бледоликите лица, че се блъснах в някакъв човек.

– Извинете, госпожо, аз...

Една стара жена, прегърбена и съсухрена, погледна надолу към мен. Беше добре отработен поглед на възрастна дама, специално предназначен за деца, които се движат прекалено бързо и се блъскат в нея.

– Съжалявам – повторих отново.

Тя не ми отговори, но в очите ѝ нещо се промени, сякаш някаква бездна се отвори. Устата ѝ провисна, а мъгливият ѝ поглед внезапно се разшири.

– Коя... коя по дяволите си ти? – изсъска тя.

Хората явно не обичаха, такива като мен, такива по средата.

Трябваше да изтичам обратно към миришещия на риба хотел и да се сгуша в безопасност до заможната фигура на господин Лок, където тези хора нямаше да успеят да ме достигнат – така щеше да е най-добре. Но, както самият той често отбелязваше, понякога се държах твърде неподходящо, своеволно и неустрашимо (последната дума предполагам изобщо не беше ласкателна в компанията на останалите две).

Затова избягах. Продължих да тичам, докато болезнено тънките ми крака не започнаха да треперят, а гърдите ми пулсираха под фините шевове на роклята. Улицата беше изместена от криволичеща пътека, а сградите зад гърба ми бяха погълнати от глициния и орлов нокът. Докато тичах, се опитвах да не мисля за очите на старата жена, впити в лицето ми, както и за неприятностите, които ме очакваха заради внезапното ми изчезване.

Краката ми спряха движението си, чак когато усетиха, че мръсотията под тях се бе превърнала в трева. Озовах се в самотно, обрасло поле под толкова синьо небе, че ми напомняше на плочките, които баща ми бе донесъл със себе си от Персия – величествено, всепоглъщащо синьо, в което човек можеше да се изгуби. Под него имаше само висока, ръждивочервеникава трева и няколко разпръснати кедрови дървета.

Имаше нещо особено в тази гледка, може би, бе миризмата на сухите дървета под слънцето, или извисяващата се към небето трева, като тигрица в оранжево и синьо. Прииска ми се да се свия в сухите стъбла, подобно на сърне, което чака майка си.

Нагазвах все по-навътре, продължавах да скитам, прокаравайки пръсти през изгорелите от слънцето върхове на дивите култури.

За малко изобщо да не забележа Вратата. Всички Врати са така, полускрити отстрани в сенките, докато някой не ги погледне по правилния начин.

Тази представляваше стара дървена рамка, имитираща основата на кула от карти. Петната от ръжда бяха нацапали дървото

около пантите, където пироните изчезваха в нищото, а от самата врата бяха останали само няколко здрави дъски. Олющената боя все още си личеше по нея, беше в същото кралско синьо като небето.

Тогава не бях наясно с Вратите, а и нямаше да повярвам на истината за тях, дори да ми бяха връчили колекция от три тома със събрани разкази на очевидци. Когато обаче видях самотната и стара синя врата в полето, ми се прииска тя да води към друго място. Някъде извън Нинли, Кентъки, на някое непознато и невиджано място, толкова просторно, че да не му се вижда краят.

Притиснах длан към синята боя. Пантите проскърцаха, точно като вратите във всичките колонки в евтими вестници и приключенски истории, които четях. Сърцето ми пулсираше в гърдите, а в едно наивно кътче от душата си затаих дъх в очакване да се случи вълшебство.

Разбира се, нямаше нищо от другата страна на Вратата, само кобалтово сините и канелени цветове на собствения ми свят, небето и полето. Тази гледка, Бог знае защо, дълбоко ме разочарова. Седнах на земята върху хубавата си ленена рокля и захлипах при мисълта за загубата. Но какво бях очаквала? Някой магически портал – от онези, на които децата в книгите винаги се натъкват?

Ако Самуел беше там, щяхме да можем поне да се престорим, че нещо се е случило. Самуел Запия беше единственият ми реален приятел – момче с тъмни очи, пристрастено към пикантни периодични издания, притежаващо отнесеното изражение на моряк, наблюдаващ хоризонта. Посещаваше Лок Хаус два пъти седмично в червен фургон, на чиято страна бе изписано „Семейна бакалия Запия“ със заоблени златни букви, като успяваше да промъкне за мен последните издания на „Аргъси – седмичник за всякакви истории“* или „Халфпени Марвел“, покрай брашното и лука. През уикендите бягаше от семейния магазин на родителите си, за да ми прави компания в сложни

* Аргъси (The Argosy) – американско полуляпно списание, публикувано от 1882 до 1978 година.

игри, в които се преструвахме, че има духове и дракони на брега на езерото. Майка му го наричаше *Sognatore*, което според Самуел беше италианската дума за негодно–за–нищо–момче–което–къса–сърцето–на–майка–си–като–мечтае–през–цялото–време.

Но Самуел не беше до мен онзи ден сред полето, така че извадих малкия си джобен дневник и вместо това написах история.

Когато бях на седем години, този дневник беше най-ценното ми притежание, въпреки че законната ми собственост върху него можеше да се оспори. Не го бях купила и никой не ми го беше дал, просто го бях намерила. Играех си в Залата на фараоните. Отварях и затварях урните, изпробвах бижутата и случайно попаднах на една красива синя кутия със сводест капак, украсена със слонова кост, абанос и синя гланцирана керамика. Произхождаше от Египет, първоначално като част от комплект. На дъното на кутията се намираще въпросният дневник – кожен, тъмен на цвят, с кремавобели страници, изкусителен като прясно натрупал сняг.

Господин Лок вероятно умишлено го бе оставил там, за да го намеря. Таен подарък, който не ми е дал лично, защото е твърде сдържан. Взех го, без изобщо да се замисля. Пишех вътре, когато се чувствах самотна или изгубена, когато баща ми беше някъде далеч, или когато господин Лок беше зает, а бавачката се държеше ужасно. Доста бях изписала.

Предимно записвах истории, подобни на онези от седмичника, който ми носеше Самуел – за смели малки момчета с руси коси, на име Джак, Дик или Бъди. Прекарвах доста време в обмисляне на страховити заглавия и изписването им с въртеливи линии по хартията („Мистерията на Костения ключ“, „Обществото на златния кинжал“, „Летящото сираче“), без изобщо да се вълнувам от сюжета. В онзи следобед, докато седях в самотното поле до Вратата, която не водеше никъде, ми се прииска да напиша различен тип история. Истинска история, в която можех да се вмъкна, ако само вярвах достатъчно силно.

Имало едно време едно смело и безразсъдно момиче, което намерило Врата. Тя била магическа Врата, затова е изписана с

главно В. И така, то я отворило.

Времето се проточи за секунда, която започна с криволичетата извивка на буквата „И“, и приключи с последната завъртулка на точката, в този момент повярвах. Не като полупресторения начин, по който децата вярват в Дядо Коледа или феи, а с твърдата увереност на човек, който е наясно с гравитацията или дъжда.

Нещо в света се промени. Знам, че това е лайняно описание, извинете неподходящия ми за една дама език, но не знам по какъв друг начин да го кажа. Беше като земетресение, което не помести и едно стръкче трева, затъмнение, което не хвърли никаква сянка. Огромна, но невидима промяна. Внезапен бриз разлисти страниците на дневника. Ухаеше на сол и топъл камък, заедно с още дузина далечни миризми, които нямаха място в това обрасло поле до Мисисипи.

Загърнах дневника обратно в полите си и се изправих. Краката ми трепереха като клатещи се от изтощение брези под напора на ветровете, но ги игнорирах, защото Вратата изглежда сякаш шепнеше на някакъв мек, звучен език, създаден от изгнилото дърво и олющената боя. Посегнах отново към нея, поколебах се, и...

Отворих Вратата и пристъпих през прага.

Озовах се сред едно голямо нищо. Ехото в междувремето там се притискаше в тъпанчетата ми, все едно плувах към дъното на огромно езеро. Протегнатата ми ръка изчезна в пустотата, а ботушът ми се залюля в нищото.

Праг – сега така наричам това междинно пространство. Праг – като нещо, което разделя две празни пространства. Праговете са опасни места, защото се намират нито тук, нито там, а да прекрачиш някой от тях е все едно да скочиш от ръба на скала с наивното убеждение, че по пътя надолу ще се сдобиеш с крила. Не бива да се колебаеш, нито да се съмняваш. Не бива да се боиш от междинността.

Кракът ми се приземи от другата страна на вратата. Уханието на кедръ и слънчевата светлина бяха заменени от метален вкус в устата ми. Отворих очи.

Този свят се състоеше изцяло от солена вода и камък. Бях се озовала на висока отвесна скала, обградена от всички страни от безкрайно сребристо море. Далеч под мен, сгущен до брега, като камъче в човешка длан, се намираше непознат град.

Поне предполагам, че беше град. Липсваха обичайните признаци на такъв – нямаше бръмчащи коли и движение, нито се стелеше димна завеса от въглищата над него. Вместо това имаше боядисани в бяло каменни сгради, подредени в изкусни спирали и изпъстрени с отворени прозорци, наподобяващи черни очи. Няколко кули се издигаха над тълпата, а по дължината на брега стърчаха мачтите на малки кораби.

Усетих, че отново плача. Не театралничех или драматизирах, просто плачех, сякаш имаше нещо, което много силно желяех, но не можех да получа. Както бях виждала баща ми да плаче по същия начин, когато мислеше, че е сам.

– Дженюъри! Дженюъри! – името ми прозвуча, все едно идваше от евтин грамофон на няколко мили разстояние, но все пак разпознах гласа на господин Лок, разнасящ се зад гърба ми през портала. Нямах представа как ме беше открил, но знаех, че бях загазила.

Трудно ми е да опиша как не исках да се връщам. Как морето ухаеше толкова изпълнено с обещания, как виещите се из града улици сякаш следваха някакъв сценарий. Ако господин Лок не ме беше извикал, вероятно щях да остана. Но той беше човекът, който ми позволяваше да се возя в модерни влакове и ми купуваше луксозни ленени рокли, бе ме потупал по рамото, когато баща ми ме разочарова и бе скрил джобен дневник, който да намеря.

Обърнах се с лице към Вратата. Изглеждаше по-различно от тази страна, наподобяваше рухнала арка от износен базалт, под която нямаше дори и дървени дъски, които да служат за врата. Вместо това в портала потрепваше сива завеса. Дръпнах я настрана.

Точно преди да пристъпя обратно към полето, в краката ми проблесна нещо сребърно. Оказа се кръгла монета, наполовина заровена в почвата. Върху нея бяха шамповани няколко думи

на чужд език, заедно с лика на коронована жена. Поех я в дланта си и почувствах топлина. Пъхнах я в джоба на роклята си.

Този път прагът премина над мен като късата сянка на птиче крило. Сухият аромат на трева и слънце се завърна.

– Джен ... о, ето къде си.

Господин Лок стоеше там, облечен в риза и жилетка, леко намусен, с настръхнали мустаци, като опашката на ядосана котка.

– Къде беше? Дойдох да те търся, прегракнах от викане, наложи се и да прекъсна срещата си с Александър... какво е това?

– Той се втрени в изпъстрената в синьо Врата, а лицето му се отпусна.

– Съвсем нищо, сър.

Леденостуденият му поглед се откъсна от Вратата и се насочи към мен.

– Дженюъри. Каж ми какви си ги свършила.

Трябваше да излъжа. Щяха да ми бъдат спестени много главоболия.

Но трябва да разбереш едно нещо: когато господин Лок те погледне по неговия особен начин, с бледите си като луната очи, обикновено правиш каквото е поискал. Предполагам, че това е и причината „У. К. Лок и СИЕ“ да е толкова успешна.

Преглътнах.

– Аз... играех си и преминах през тази врата, разбирате ли, а тя води към друго място. Там имаше бял град край морето.

Ако бях малко по-голяма, сигурно щях да кажа: “Миришеше на сол, древност и приключения. Миришеше на друг свят, където искам да се върна в точно тази минута и да вървя по онези странни улици.” Вместо това ясно добавих:

– Хареса ми.

– Каж ми истината – погледът му беше направо смазващ.

– Не си измислям, кълна се!

Той остана загледал за известно време. Наблюдавах как мускулите на челюстта му се свиват и отпускат.

– И откъде се появи тази врата? Ти ли... ти ли я направи? Скалъпила си я от купчина боклук? – попита господин Лок и посочи купчината изгнила дървесина зад Вратата, наподобяваща

разпръснати кости от скелет на къща.

– Съвсем не, сър. Намерих я случайно. И написах история за нея.

– История? – Личеше си колко му беше труден този разговор. Господин Лок мразеше неочакваните обрати, защото обичаше да контролира ситуацията.

Извадих дневника и му го подадох.

– Ето, тук е обяснено всичко. Написах кратка история, докато вратата беше... да кажем, отворена. Така беше, заклевам се, че е истина.

Очите му преминаха през страницата повече пъти от необходимото за прочитане на история от три изречения. Тогава той извади почти изпушена пура от джоба на палтото си и драсна клечка кибрит, поднасяйки я към нея, а после дръпна, докато краят ѝ не засия към мен, подобно на горящото оранжево око на дракон.

Господин Лок въздъхна, както когато се готвеше да поднесе лоши новини на инвеститорите си, след което затвори дневника ми.

– Какви чудновати безсмислици, Дженюъри. Колко пъти съм се опитвал вече да те излекувам от тях?

Прокара палеца си по корицата на дневника и после умишлено, почти натъжено, го метна в разпиляната купчина дървесина зад себе си.

– Не! Не може да...

– Съжалявам, Дженюъри. Наистина – погледите ни се срещнаха и той направи неуспешно движение с ръка, сякаш се опитваше да ме достигне. – Трябваше да бъде сторено, за твое добро. Ще те очаквам на вечеря.

Искаше ми се да окажа съпротива. Да споря, да грабна дневника от земята, но не можах. Вместо това избягах. Тичах обратно през полето, обратно по криволичещите черни пътища, обратно до зловонното хотелско фоайе.

И така, още в самото начало на моята история, бива представено момиче с кльощави крака, което бяга на два пъти в рамките на няколко часа. Не особено героично въведение, нали?

И все пак, като става дума за същество, което е нещо по средата, без семейство и пари, притежаващо само двата си крака и една сребърна монета, понякога бягството е единственото възможно решение.

Така или иначе, ако не бях типа момиче, което бяга, нямаше да намеря синята Врата. Нямаше и да има много за разказване.

Страхът от Бог и господин Лок ме накара да запазя мълчание тази вечер и на следващия ден. Освен това, господин Стърлинг и нервният управител на хотела, който се отнасяше с мен като с ценно, но опасно животно от зоопарка, ме наблюдаваха доста изкъсо. Известно време се забавлявах, удряйки по клавишите на рояла, гледайки как управителят потръпва, но в крайна сметка ме заведоха обратно в стаята ми, като ме посъветваха да поспя.

Още преди залез-слънце се измъкнах през един от прозорците и се запътих надолу по алеята. Пътят беше осеян със сенки, които приличаха на плитки черни басейни. По времето, в което стигнах обратно на полето, звездите блещукаха през горещата мъгла от дим и тютюн, надвиснала над Нинли. Запрепъвах се през тревата, присвивайки очи в мрака, докато търсех познатата форма на къща от карти.

Синята Врата обаче я нямаше.

На нейно място имаше черен кръг в тревата. От нея бяха останали само пепел и овъглени частици. Дневникът ми лежеше сред почернелите останки. Оставих го там.

Когато се върнах в не особено луксозния хотел, небето беше вече катранено черно, а чорапите ми бяха на петна. Господин Лок седеше наред мътен облак от дим във фойето, заедно с дневниците и книгата си разпръснати пред него, както и любимата му нефритена чаша пълна с вечерен скоч.

– Къде беше цяла вечер? Да не би да се върна през онази врата и да се озова на Марс? Или пък на луната? – тонът му беше дружелюбен. Господин Лок всъщност се държеше наистина мило с мен. Правеше го дори в най-лошите моменти.

– Не – признах. – Обзалагам се обаче, че има още Врати като тази. Обзалагам се, че мога да ги намеря, да пиша за тях и всички те ще се отворят. Не ме интересува дали ми вярваш.

Защо просто не си затворих глупавата уста? Защо не поклатих глава и не се извиних със съзливия нотка в гласа, след което да се отпусна в леглото с тайния спомен за синята Врата в съзнанието си? Защото бях упорито седемгодишно дете и все още не осъзнавах цената на истинските истории.

– Така ли било? – беше единственото, което господин Лок каза, а аз измарширувах в стаята си с впечатлението, че съм избегнала по-сурово наказание. Осъзнах, че не съм била права, чак когато се върнахме във Върмонт седмица по-късно.

Лок Хаус беше огромна червена крепост, разположена на брега на езерото Чамплейн, и покрита с редица комини и кули с медни покриви. Отвътре беше облицован с дърво и приличаше на лабиринт, от който кожата настръхва, създавайки усещането за досег до нещо ценно и рядко. Един журналист от „Бостън Хералд“ веднъж беше описал имението като „архитектурно чудо, наподобяващо повече Айвънхоу*, отколкото обител на съвременния човек“. Носеха се слухове, че полудял шотландец е поръчал да бъде построено през 1790 година, прекарал е една седмица в него, след което изчезнал безследно. Господин Лок беше купил сградата на търг около 1880 година и бе започнал да я запълва с чудесата на света.

Татко и аз бяхме натъпкани в две стаи на третия етаж. За него беше предвиден квадратен офис с голямо бюро и един прозорец. И сива, миришеца на мухъл стая с две тесни легла за мен и бавачката ми. Най-новата, беше германска имигрантка на име госпожица Вилда, носеща тежки черни вълнени одежди и с изражение, което говореше, че не е видяла много от двадесети век, но вече е разочарована от него. Обичаше химните и прясно сгънатото пране, презираше суматохата, бъркотията и нахалството. Бяхме естествени врагове.

При завръщането ни, Вилда и господин Лок побързаха да

* Айвънхоу – исторически рицарски роман от Уолтър Скот.

проведат разговор в коридора. Очите ѝ проблясваха в моя посока, като полирани копчета на палто.

– Господин Лок ми каза, че напоследък си се държала превъздбудено, почти истерично, гълъбчето ми. – Госпожица Вилда често ме наричаше така, понеже вярваше в силата на внушението.

– Не, госпожице.

– Ах, горкичката тя. Ще те вразумим за нула време.

Лечението в такива случаи протичаше в спокойна, подредена среда без нищо, което да ме разсейва. От стаята ми беше премахнато всичко цветно, капризно и любимо. Завесите бяха спуснати, а на рафта за книги остана само издание на “Илюстрирана библия за деца”. Любимата ми розово-златна покривка за легло, която баща ми беше изпратил от Бангалор предишната година, бе сменена с обикновен бял чаршаф. На Самуел му беше забранено да ме посещава.

Ключът на госпожица Вилда се плъзна и щракна в ключалката и аз останах сама. Отначало си представях, че съм военнопленник, устоял на атаката на бунтовници и упражнявах изражението си на стоическа съпротива. На втория ден тишината беше като два палеца, притискащи се към тъпанчетата ми, а краката ми се разтрепериха и се разтросоха от желанието да тичам и да продължа да бягам, обратно към онова поле с кедрови дървета, покрай пепелта на синята врата, към онзи друг свят. На третия ден стаята ми се превърна в килия, след това в клетка, а накрая в ковчег. Открих най-дълбокия си страх, който се увиваше около сърцето ми като змиорка в подводна пещера: да бъде затворена, хваната в капан и сама.

Нещо вътре в мен се пропука. Започнах да раздирам завесите с нокти, откъснах дръжките на чекмеджетата, блъсках с малките си юмруци по заключената врата, после седнах на пода и започнах да плача неудържимо, докато госпожица Вилда не се върна с лъжица сироп, която накара съзнанието ми да се отнесе нанякъде за известно време. Мускулите ми, като че ли се втечиха, превръщайки се в замечтани реки, а главата ми се носеше отнесено по повърхността. Плъзгането на сенките наоколо се превърна в ужасен кошмар, който

поглъщаше всичко, докато в крайна сметка не заспах.

Когато се събудих, господин Лок седеше на ръба на леглото ми и четеше вестник.

– Добро утро, мила моя. Как се чувстваш?

Преглътнах горчивата слюнка в устата си.

– По-добре, сър.

– Радвам се. – Той прегъна вестника си с архитектурна прецизност. – Слушай ме внимателно, Дженюъри. Ти си момиче с много голям потенциал, огромен дори, но трябва да се научиш на подходящо за една дама държание. Отсега нататък няма да има фантазмагории, бягане от къщи, или врати, които водят към разни забранени места.

Изречението му напомняше на старовремските илюстрации на Бог – по бащински строго, предоставящо любов, която тежи на плещите, като преди това те измерва, за да прецени дали си достоен да я получиш. Очите му бяха като камъни, теглещи те надолу. „Трябва да си знаеш мястото и да бъдеш добро момиче.“

Отчаяно желях да бъда достойна за любовта на господин Лок.

– Да, сър – прошепнах. Така и сторих.

Баща ми се завърна чак през ноември, уморен и смачкан, подобно на багажа си. Пристигането му следваше обичайния си ритуал: фургонът му пълзеше нагоре по пътя и накрая спря пред каменното величие на Лок Хаус. Господин Лок излезе навън, за да го поздрави с потупване по гърба, а пък аз зачаках в главната зала заедно с госпожица Вилда. Бях облечена в толкова силно колосан сукман, че се чувствах като костенурка под свръхголямата си черупка.

Вратата се отвори и силуетът му беше там. Изглеждаше много тъмен и непознат под слабата ноемврийска светлина. Спря се на прага, защото очакваше двадесеткилограмово, развълнувано момиче да се блъсне в коленете му.

Аз обаче не помръднах. За пръв път в живота си не се затичах

към него. Раменете на силуета се отпуснаха.

Изглежда жестоко, нали? Начумерено дете наказва баща си заради отсъствието му. Уверявам ви обаче, че истинската ми реакция в този момент умишлено бе прикрита. Само при вида на фигура му на входа, усетих да ме залива вълна от силен гняв. Може би защото можех да усетя по него миризмата на джунгли, параходи и приключения, включващи изпъстрени със сенки пещери и невиджани чудеса, докато моят свят беше ужасно скучен. Или пък причината се криеше в това, че ме бяха държали заключена, а него го нямаше, за да ми отвори вратата.

Той направи няколко колебливи крачки и се наведе към мен във фоайето. Изглеждаше състарен, а наболата му брада беше побеляла, сякаш всеки един ден, прекаран далеч от мен, се е равнявал на три дни в неговия свят. Тъгата си беше там, както винаги, подобно на воал, поставен пред очите му.

Той положи ръка на рамото ми. Татуировки, наподобяващи черни змии, се виеха около ръката му.

– Дженюъри, какво има?

Чух познатия звук на името си да излиза от устата му, произнесено с неговия почти-не-толкова-странен акцент, и това почти ме съсипа. Исках да му кажа истината.

Натъкнах се на нещо грандиозно и диво, нещо, което разкъсва материята на този свят. Написах нещо, което се превърна в реалност.

Бях си взела обаче поука. Вече бях добро момиче.

– Всичко е наред, сър – отговорих, гледайки как студеният тон на възрастен човек в гласа ми сякаш зашлеви баща ми като шамар.

Същата вечер не му проговорих на масата по време на вечеря. Не се промъкнах и в стаята му по-късно, за да си изпрося да ми разкаже някоя история (той наистина беше майстор разказвач, уверявам те – винаги казваше, че деветдесет и девет процента от работата му е да последва историите, накъдето го отвеждат).

Бях приключила вече с фантасмагориите. Без повече приказки за Врати, без повече мечти за сребърни монети и снежнобели градове. Без повече истории. Представях си, че това беше

част от онези сложни процеси на порастването, през които всеки минаваше в даден момент от живота си.

Ще ви разкрия обаче една тайна: бях задържала сребърната монета с лика на странната кралица. Намираше се в едно мъничко джобче, пришито под полата ми, долепено до талията ми, и всеки път, когато я държах, усещах мириса на морето.

Монетата остана най-ценното ми притежание в продължение на десет години. Докато не навърших седемнадесет и не открих Десетте хиляди Врати.